

Forbud mod at meddele Noget om forestaaende eller forventede Krigsforetagender, vilde jeg langtfra have Noget mod det. Der staaer imidlertid meget Mere i den; der staaer saaledes „om vore Troppers Styrke, Stilling og Bevægelse“. Kunde disse Ord gaae ud, skulde jeg, som sagt, stemme for Lovudkastet, men saalænge som de staae der, og saalænge som den ærede Minister fastholder, at der ved „Bevægelse“ ogsaa skal forstaaes tilbagegaaende Bevægelse, og ikke udtaler sig nærmere om, hvorledes Ordet „Stilling“ skal opfattes, troer jeg, at den Fortolkning, som jeg gav af Loven, alligevel vil holde Stik. At Loven ikke vil finde Anvendelse i sin fulde Strengthed, og navnlig ikke fandt det i forrige Krig, er Noget, som ogsaa jeg indrømmede, men deri er slet ikke nogen Sikkerhed for, at den ikke kan blive anvendt saaledes i denne Krig, og det er Umuligheden heraf, som det forekommer mig, den ærede Minister burde have oplyst os om. Naar den ærede Minister til Slutningen udtalte, at den nylig stedsfundne Refognofering i Holsteen var et af de Tilfælde, som let kunde faae et misligt Udfald ved saadanne Meddelelser som dem, Lovforslaget gaaer ud paa at afværge, saa troer jeg rigtigt nok, at den Slags Foretagender bevæge sig, om jeg saa maa sige, paa et heelt andet Gebeet end det, hvorom her er Tale. Det er jo Noget, som Krigsministeren ikke behøver at lade Nogen vide; han kan sende Skibe ud med Tropper ombord og medgive dem forseglede Depescher, som først skulle aabnes i rum Sø, og derved umuliggjøre, at det kommer til Andres Kundskab. I alt Fald vil en Lov som denne jo ikke i og for sig forhindre, at saadanne Meddelelser kunne finde Sted; de kunne straffes, det er sandt, men ikke forebygges derved. Den ærede Minister fremhævede, at det i 1850 var blevet anset for nødvendigt, at en saadan Lov blev givet. Dette indrømmer jeg ogsaa; men han beviste ikke, at man havde Grund dertil; han paaviste ikke nogen Fjendsgjerning fra sidste Krig for, at en saadan Lov virkelig var en hensigtsmæssig og nødvendig Betryggelse for vor Krigsførelse. Vi have selvstændige historiske Efterretninger om, hvilken Kundskab Fjenden havde om vore Bevægelser, og der foreligger ikke Spor af, at

Friheden i 1848—49 har været ham til saadan Gavn, som man dengang meente. Endel af, hvad der blev anført mod mig, berøer paa Misforstaaelser. Jeg har saaledes f. Ex. ikke sagt, at dette Lovforslag vilde ophæve hele vor Trykkesfrihed, jeg tilføiede udtrykkelig den Indskrænkning, at det var i det Punkt, som for Dieblisset var vort Livsspørgsmaal. Jeg troer saaledes endnu at maatte fastholde den Overbeviisning, at dette Lovforslag hverken er nødvendigt eller tilstrækkeligt til at ramme det, som man egentlig sigter til. Vi kunne f. Ex. vanskeligt forbyde fremmede Blades Korrespondenter at meddele til deres Hjem, hvad de erfare, og Breve ville ligesuldt kunne give Meddelelser. Det ærede Medlem her ligeoversfor (Müllén) meente, at Breve gaae langsommere end Aviser, men jeg troer dog, at de gaae ligesaa hurtigt. Jeg anlager i det Hele, at en saadan Frygt for Offentliggjørelsen gennem Aviser i Krigstilsælde hører samme Sted hen, som saa meget andet, man nu er kommen bort fra. Man havde jo saaledes engang stor Frygt for at optage og offentliggjøre nøiagtige Vandkort over vort Land, for ikke at vejlede Fjenden i Krigstilsælde og derved skade os selv; men man er dog nu kommen til den Overbeviisning, at det er os selv, som har meest Gavn deraf. Det gaaer her som ellers, at man skal være sig for at handle som Bjørnen, der vilde jage en Flue bort fra sin Herres Ansigt, men i sin Overflog hans Pandestak itu. Trykkesfriheden er et saadant Gode ogsaa i dette Tilfælde, at vi ikke skulle tilintetgjøre den for at naae Noget, som dog har viist sig at være overordentlig Lidet.

Konseilspræsidenten: Det forekommer mig indlysende, at hvis de Ord, som den ærede Taler, der nu satte sig, foreslog at skulle udgaae, virkelig gik ud, saa at man skulde være berettiget til at meddele Efterretninger om Troppernes Styrke, Stilling og Bevægelse, saa vilde derunder tillige være indbefattet Efterretninger om forestaaende Krigsforetagender, thi naar man kunde berette: Der eller der staae Tropper, saa stor er deres Styrke, og derfor bevæge Maaskerne sig, saa vilde deri tillige indeholdes Oplysning om ethvert forestaaende Krigsforetagende. Maaskee ere disse Ord endog